

UNIREA POPORULUI

ABONAMENTUL:

Un an 150 Lei
Pe jumătate 75 Lei
In străinătate 300 Lei

Inscrisă în registrul publicațiilor periodice al Tribunalului
Târnava Mică sub Nr. 3—1938.

Proprietar: Mitropolia Română Unită din Blaj
Intemeietori: † **Al. Lupeanu-Melin** și **Iuliu Maior**
Director, **IULIU MAIOR** Redactor, **SEVER BARBU**

ANUNȚURI ȘI RECLAME

conform regulamentului de aplicare
a tarifului comercial, categoria V

Mari proiecte de lucrări

de GAVRIL TODICA

I

Mai săptămânile trecute s'a publicat în „Monitorul Oficial” și ziare, că s'a înființat, cu un capital de 1 miliard de lei, Banca pentru industrializarea și valorificarea produselor agricole. — Mai bine târziu, decât niciodată. — Căci o asemenea instituțiune ne-ar fi trebuit de mult. Chiar dela întregirea României.

Insădar vorbim de industrie românească, de comerț românesc, dacă nu e cine să le facă și unde să le facă. În Primăvara anului 1919 luptele dela Tisa erau în mare desfășurare, când în calitate de contabil-director la banca „Geogeană”, mă străduiam să văd cum ar fi mai bine să întrebuișăm banii (de hârtie) ce ni-se îngâmădiseră ca pleava în tresorul băncii? — În vara aceluia an 1919, ni-s'au adunat spre păstrare atâția bani (mai ales în hârtii de 500 cor., albe pe o parte), încât nu dela bancă dădeam procente, ci deponenții ne dădeau ceva taxe pentru păstrare, temându-se să nu rămână cu hârtiile pe fundul lășilor, dacă s'ar ordona vr'o schimbare neașteptată.

Am cumpărat deci case, pământuri mărfuri, cu sute de mii de coroane. Toamna am adunat prune, nuci. Am făcut licitar prune uscate, țuică. Ne-am umplut toate magazinele și pivnițele. — Am înființat un depozit de cherestea (scânduri, lemne de construcție). O cooperativă de consum și desfaceri.

— Ce ne mai trebuia pentru Valea Geoagiului?

— Noroc și voe bună.

Voia bună ar fi fost ea, dar norocul s'a cam sicut.

A venit anul 1920, cu schimbarea coroanelor.

Coroanele s'au schimbat pe cursul de 2 cor. la 1 leu.

Prețul mărfurilor a trebuit să se scotească pe cursul de 3 cor. 50 fleri la 1 leu.

Banii împușinându-se, mărfurile degradându-se: toate s'au dat peste cap.

Prunele uscate, licitarul, cari pe noi ne costaseră 16 cor. de kg., nu le mai puteam vinde nici cu 5 lei kg. Tot așa mărfurile deponitate la Cooperativă și aduse de pe la Satu-Mare — Cehoslovacia, cu multă

trudă și cheltuială. Nu erau sigure transporturile cu calea ferată. La fiecare transport trebuia să trimiși unul sau doi însoțitori.

Centrala Cooperativelor din București nu avea nici o organizare. Nu ne trimitea nici cereale, nici mărfuri. Și nu putea prelua dela noi nici fasole, nici ouă, nici licitar, nici prune uscate, nici mere, nici nuci.

Ajunserăm într'o stare cât se poate de proastă, în urma căreia cooperativa s'a desființat iar eu personal m'am ales cu o pagubă sdravândă, ce o simțesc până în ziua de azi.

Băncile noastre — cu puține excepțiuni — nu au simțit marea trebuință de a se organiza în vederea industrializării și valorificării produselor agricole țărănești, cum începusem la „Geogeană” pentru Valea Geoagiului. S'au restrins toate la lucrul mai comod de a vota „împrumuturi țărănești”. Dar nu a trecut mult și conversiunile furtunoase le-au ruinat pe cele mai multe. Păcatul cămătăriei le-a pedepsit pe toate.

II

Viața economică atât la sate cât și la orașe nu poate fi deplină și sănătoasă, fără o mare învârtire de bani, sau circulație financiară, cum se mai zice, Pentru a ajunge la bani, plugarul trebuie să și vândă prisosul de cereale (bucate), vite, legume, poame (fructe). Împrumuturi dela bănci anevoae căpădă. Și chiar dacă ar căpădă, ușor se nenorocește cu ele, dacă nu le regulează la timp.

Adevărată ușurare poate produce numai o bancă mare, ca cea înființată anume pentru industrializarea (prelucrarea) și valorificarea (vânzarea) produselor agricole. Dela această bancă mare pot primi bani toate băncile noastre asociate în „Solidaritatea” și toate cooperativele, dar numai în scopul să lucreze cam așa, cum începusem eu acu-s 20 de ani la „Geogeană” pentru Valea Geoagiului.

Se înțelege, că azi sunt mult mai bune condițiile decât în 1919. Transporturile mai sigure. Banii stabilișiți. Exportul ușurat

Ce mai lipsește? Ani buni (ajutorul lui Dumnezeu) și munca oamenilor noștri la sate!

Maica Dobrița

Un roman țărănesc

Mi-am făcut un obicei de a scrie câte ceva despre cărțile ce mi se trimit de prieteni, cunoscuți și necunoscuți, și acum de o vreme primesc tot mai multe cărți de acest fel, ce mi-le aduce posta de cine știe unde, din țară.

În zilele din urmă mi-a sosit un roman țărănesc, intitulat: *Maica Dobrița* — poveste din abuciamul unei vieți, de Dumitru Iclânzan. — 1938, Casa de editură și librăria Alexandru Anca, Cluj.

Cartea este o noutate, autorul însă nu mi era necunoscut. Dumitru Iclânzan, din Iclândul de Câmpie, județul Mureș, îmi e cunoscut de când era deputat în Camera din București. Țăran, ca toți țărani de pe Câmpia Ardealului, D. Iclânzan, deși a petrecut câțiva ani în București, printre domnii deputați, și-a păstrat tot bunul câmp și bun simțul său țărănesc, și continuă meșteșugul cinstit al plugăritului străbun, pe moșia sa pământescă, care nu o știe să și-o fi sporit pe urma reformei agrare, la a cărei lege a avut partea sa, nu numai cu votul, ci și cu cuvântul, rostind la timpul său în cameră o cuvântare, care fusese ascultată cu mult interes.

De atunci am băgat de seamă, că deputatul Iclânzan este un om cu carte și iubitor de cetanie. Bine-i stă, val, și plugarului harnic, ca în zile de Duminică și sărbători, să iee câte o carte în mână, în loc să meargă la crișmă, și să cetească, pentru sine sau și pentru mai mulți, cari ascultă bucuros, dacă ei n'au cărți, sau, ce e și mai rău, nu cunosc măiestria cititului.

Ca toată învățătura sa, cu toată titlia sa de deputat ales în Camera legișitorilor, bădiciul D. Iclânzan, nu s'a fadulit, nici nu s'a domnișorit, ci a rămas același țăran modest cuvîlcios și harnic, care-și face lucrurile de gospodărie, cercetează sfânta biserică și nici slujba cărților de citit nu o părăsește, când are prilej și vreme pentru ea.

Din chiar cartea sa despre *Maica Dobrița*, văd că învățește sfintele Scripturi, dar bănuiesc că a citit și cărți de povestiri și chiar romane. Numai așa, cred, l-a venit gândul să scrie o povestire așa de larg eroică, cum este acest roman numit „*Maica Dobrița*”. Nu și-a dat destul de bine seamă în ce butuc tare și-a împântat barda. Nu e așa ușor a scrie un roman. Scriitorii cei mai buni numai târziu, după multă deprindere, isbutesc a alcătui romane. Dacă totuși D. Iclânzan a isbuit să îngheteze un mic roman, cu toate greșelile de stil și mai ales de tipar, ce s'au străcurat, e un

sema, că omul are o experiență a vieții din care poate da și altora.

Nu vreau să se prea încreadă însă. Toți dreptatea cere să-i recunoaștem că a ajuns la isbândă și a clopilit o povestire ce se cetește cu plăcere și cu încordare, și în ea ne dă câteva caractere bine rotunzite.

Romanul, ca toate romanele începe, cu pândalnică de dragoste. Gheorghina Brândușe din satul Brănești, fată frumoasă și cuminte, îl îndrăgise pe Ilie alui Gheorghe Ilieșii. O dragoste curată, care tinde a se împodobi cu sfântă cununie. Dar părinții fetei neștiutori de atari taine stărute pentru Toader al Saftel, bălat de gazdă bună și singur la păzini. Fata ascultă de părinți, se cunună, și duce o viață mulțumită, dar nu fericită, căci n'are copii. Pe Ilie, care a luat lumea în cap de rușine și amar, nu-l poate uita. Ea se poartă bine, lucrează, aleargă, face fapte bune, creștinești, miluește pe toți cei năcăjiți, dar nu poate uita că își-a călcat făgăduința făcută lui Ilie, în deal, sub sfânta cruce a „Martirilor”. Criza sufletească a Gheorghinei își ajunge culmea, când, după 12 ani de pribegie, se întoarce în sat.

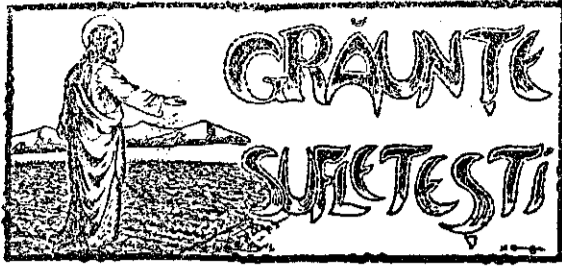
Ca să scape din abuciam, Gheorghina bolnavă, se duce cu voia bărbatului său, la o soră, în Țeara Românească (lucrurile se petrec înainte de război, pe vremea martirilor noștri memorandiști.) Acolo face băi, la Constanța, iar în urmă intră într-o mănăstire de călugărițe. Se face Maica Dobrița. Dela niște pelerini, cari au umbiat pe la Tismana, lucrul se aude în sat. Preotul, un suflet apostolic îl mângâie pe Toader, asemenea moș Pantilie Brândușă, un unchiș sfântos.

Ilie, auzind, se face și el călugăr.

Pe lângă altele, micul roman mai dovedește și nuzulța multor suflete din poporul nostru, cari își cantă li-manul vieții la o mănăstire, tendință veche a sufletului țărănesc, care în timpul nostru se vedește tot mai mult!

Dr. Ilie Dăianu

Cetiți „UNIREA POPORULUI”

Cum putem ajunge la desăvârșire

Căile sunt două. Una pe care trebuie să mergem cu toții, și alta pe care merge numai cine vrea. Cea dintâi este mai ușoară, a doua cam grea.

Pentruca să putem străbate pe cea dintâi, e de lipsă să începem cu lucruri mai mici și ușoare, ținând seama de ceea ce ni-se spune la sf. evangelist Luca: *„Cel ce este credincios întru puțin și întru multe credincios este, și celce este nedrept întru puțin și întru multe nedrept este”* (16, 10). Trebuie apoi să ne dedăm la înfrângerea patimilor, după spusa Mântuitorului, care zice: *„Celce vrea să vină după mine, să se lapede de sine”* (Marcu 8, 24). Să fim cumpătați în mâncare, în beutură și în vorbe; să păstrăm rânduiala bună întru toate; să ne rugăm nelncetat; să ne spovedim și cuminecăm cât se poate mai des; să cetim cât mai mult viața Domnului și a sfinților; să iubim singurătatea și să fim cuviincioși întru toate.

A doua cale este mai sgronțuroasă și mai greu de urmat, chiar de aceea nici nu o urmează decât cine vrea. Înainte de a apuca pe această cale, omul trebuie să se desbare de trei lucruri: 1. să abzică pentru totdeauna de toate plăcerile lumii acesteia, rămânând vergur viața sa întreagă; 2. să abzică de orice bogăție, făgăduind că va rămânea sărac până la moarte și în slârșit; 3. să se supună întru toate celor mai mari, făcându-li-se ascultător până la moarte. Acestea sunt cele trei sfaturi evangelice, pe cari le a dat Mântuitorul tânărului celui bogat și pe cari le urmează astăzi numai

călugării. Cei ce urmează calea aceasta sunt fericiti deja aici pe pământ, după cum ne spune Mântuitorul în cele opt fericiri, cari se cantă în fiecare zi în biserică noastră.

Cele trei sfaturi evangelice se opun celor trei rele mari din lume despre care spune sf. evangelist Ioan în epistola sa catolică întâie: „Pentruca tot ce este în lume, adică pofta trupului și pofta ochilor și trufia vieții, nu sunt dela Tatăl, ci dela lume” (2, 16). Viața întreagă noi împotriva acestor trei mari ispite trebuie să ne luptăm. Și anume prin rugăciune continuă împotriva trufiei, prin post și ajun împotriva poftii trupului și prin dare de mlație împotriva poftii ochilor. Durerea e însă că nu prea răzbim. De aceea unii oameni cari vreau să devină desăvârșiți, se retrag în mănăstiri, unde apoi prin supunerea întru toate celui mai mare se luptă împotriva trufiei, prin vergurie împotriva poftii trupului, iar prin sărăcia de bună voie împotriva poftii ochilor.

Nu toți oamenii sunt însă buni pentru călugărie, căci zice Domnul: „Nu toți pricep cuvântul acesta, ci numai aceia cărora le este dat” (Matei 19, 11).

Sunt însă unii cari urmează aceste trei sfaturi evangelice și în lume, afară de mănăstire, și anume terțiarii și terțiarele cum se află câțiva și la Blaj în legătură de dragoste creștinească cu »Casa Domnului«.

La desăvârșire poți însă ajunge, bine înțeles foarte cu greu, și în lume, neavând nici o legătură cu vreo mănăstire.

Să cumpănească deci bine tot creștinul, care este calea potrivită cu firea sa și să-și aleagă una din două, nu cumva stând prea mult la îndoială, să apuce pe calea cea largă a plăcerilor lumii acesteia, care duce la nefericire.

Părintele Iuliu

Foita „UNIRII POPORULUI”

Cântece

Când eram de nu iubeam,
Unde mă culcam durmiam,
Dar acum de când iubesc,
Nu pot să mă odihnesc.
Nici ziua cu lucru,
Nici-e noaptea cu somnu,
Nici nu stau sara la cină,
Făr' mă iau cu capu'n mână,
Până la mândra'n grădină
Și mă iau cu capul gol,
Până la mândra'n ocol,
Din ocol până'n porțiță
Să sărut a ei guriță.

Pe din jos de Orăștie,
Vin doi frați din cătanie
Zice unu către altul:
Pune frate mâna'n țele
Și-mi trage una de jale,
Când de-acasă am pornit
Părinții noștri ne-au murit.
Boii în grajd au îmbătrânit,
Plugu'n pod a ruginit
Și carul ni s'a topit.

Dă-i Doamne badii noroc,
Și la vârvu căsii foc
Dă-i Doamne badii ticneală,
Și la vârvu căsii pară.

Ș'așa-mi vine câte-o dată
Să dau cu cuțitu'n peatră,
Să iasă din peatră fum,
Să i fac la inimă drum.
Să iasă din peatră foc,
Să-i fac la inimă loc.

Dela munte iasă un nor
Dela badea-mi vine dor,
Dela munte iasă stele
Dela badea-mi vine jele.

Culese de **O. I. Barna**
din com. Maieru jud. Năsăud.

Scrisoare către săteni

Mănăstirea Nicula

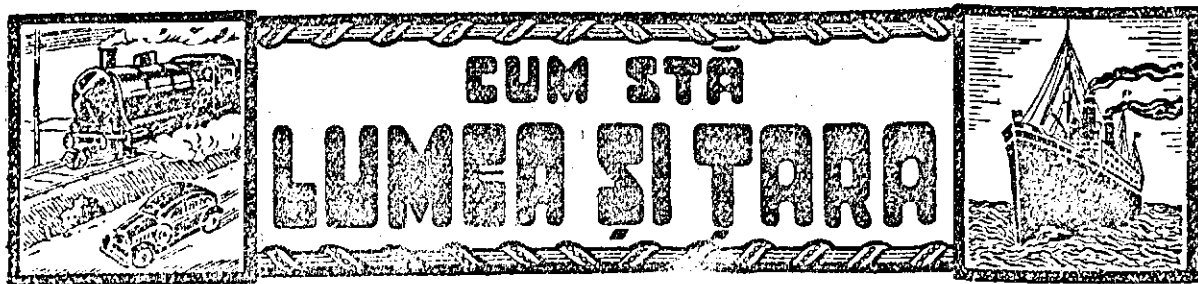
Bade Ștefano

Adevărat că e cam mult de când nu ți-am scris. Vezi dumneata, tocmai precum e vorba, că a lăsa e mai ușor decât a face ceva. Apoi dacă dumneata nu mă întrebi, eu nici nu mai știu ce să ți scriu, și așa rămânem fiecare cum suntem, căci doară eu încă n'ăș vrea să umplu hârtia cu

macar ce, ca Oanea Dinului, care o umple numai cu „voie bună” la cuscrul, și la cuscră, și la cemaștru și la cumătra, și la finul și la fina., și așa până își aduce aminte de toate rubedeniile nu-i mai rămâne hârtie. Atunci lacheia apoi zice când: — Ne având ce mai scrie rămân de bine voitor. Al dumnivoastre care vă dor-ește, Oanea mi spui că ai fost la târg la Mediaș și că ți-ai cumpărat niște cărțicele de citit foarte bune pe cari le vindea un bărbat tinar și îmbrăcat bine, care zicea că le are dela „Mănăstirea Nicula”. Mă întrebi apoi cam pe unde e mănăstirea aceea, iar eu ți răspund, povestindu-ți pe scurt istoria ei.

Nicula e un sat curat românesc în județul Someș, la vre-o 5 km depărtare spre răsărit dela orașul Gherla, care mai până în anii trecuți a fost reședință de vlădică unit, care acum s'a mutat la Cluj. În cărțile ungurești vechi, numele comunei acesteia se află încă de pe la anul 1326. Tradiția spune că și-ar avea numele dela un pustnic Nicolae sau „Nicula”, care în vechime se șezase în pădurile cari acopereau hotarul, făcând o biserică, apoi, adunându-și mai mulți tovarăși au făcut o mănăstire, în jurul căreia s'au strâns mai întâi ciobanii cu oile, apoi fel de fel de meșteșugari până când se făcu satul mare și frumos cum e azi.

Bunul Dumnezeu știe ce o fi adevărat în toate acestea și ce nu. Adevărul despre care ori cine vrea, se poate dumeri, este că azi la Nicula

Parastas pentru Regina Maria — Noua conducere a „Frontului Renașterii Naționale” — In munții Neamțului se va ridica o mănăstire în amintirea Reginei Maria — Dl Tilea a fost numit ministru al României la Londra — Războiul din Spania se apropie de sfârșit

Parastas pentru Regina Maria

Au trecut șase luni de când sub lespezea de piatră dela Curtea de Argeș Regina Maria își doarme somnul de vecl.

Pe tot cuprinsul țării s'au făcut rugăciuni și s'au ținut slujbe pentru odihna sufletului ei.

La Curtea de Argeș, M. S. Regele, înconjurat de membrii familiei regale și de sfetnicii săi, s'a rugat pentru odihna sufletului neuitatei sale mame.

Luni la ora 12 M. S. Regele, însoțit de Măria Sa Marele Voevod Mihai și membrii familiei regale, a sosit la Curtea de Argeș. Slujba religioasă s'a slujit de către un sobor de preoți în frunte cu episcopul Argeșului P. S. S. Grigore Leu.

Au fost numiți conducătorii „Frontului Renașterii Naționale”

M. S. Regele a semnat decretele pentru numirea membrilor în Directoratul „Frontului Renașterii Naționale” și în Consiliul Superior Național.

Au fost numiți membrii în Directorat, pe termen de doi ani, următorii: pentru agricultură și muncă manuală: Călinescu Armand, Flondor Gheorghe, Gherman Eftimie, Jeleleanu Ion, Ionescu-Sisești, Seacioreanu Constantin.

Comerț și Industrie: Angelescu Constantin, Bujoi Ion, Constantinescu Mitică, Gafencu Grigore, Gîrțu Ion, Savu Eugen, Slăvescu Victor, Tilea Viorel.

Ocupațiuni Intelectuale: Andrei Petre, Cancicov Mircea, Cazaclu Grigore, Gheimegeanu Mihai, Hațeganu Iulia, Iamandi Victor, Ralea Mihail.

Secretarii generali au fost numiți dnl: Prof. N. Cornășeanu, pentru Agricultură și Muncă;

D. prof. Silvia Dragomir, pentru Intelectuali;

D. prof. Victor Vălcovici, pentru Comerț și Industrie.

Intrarea minoritarilor în „Frontul Renașterii Naționale”

Germanii din România au făcut o înțelegere cu d. Armand Călinescu ministrul de interne, prin care au intrat cu toții în noua organizație politică a țării „Frontul Renașterii Naționale”. Prin înțelegerea făcută minoritarii germane au întărit și mai mult legământul de credință față de Statul român.

În urma unei conferințe între reprezentanții maghiarilor din România și guvernul român s'a ajuns la o înțelegere pentru intrarea maghiarilor în „Frontul Renașterii Naționale”.

Se va ridica o biserică pentru Regina Maria

Într-o poiană frumoasă din munții Neamțului se va ridica nu peste mult o biserică pentru Regina Maria. Noua biserică din Poiana Brivoia va aminti poporul de acea care în vremuri grele de urgie s'a aplecat cu dragoste și dragoste de mamă peste durerile și sângerările lui.

Noul ministru al României la Londra

Dl Viorel Tilea, fost subsecretar de Stat, a fost numit ministru a țării noastre la Londra. Din acest prilej D-Sa a fost mult și via sărbătorit de prietenii D-Sale.

Cum poate cineva dobândi sau pierde naționalitatea română

M. Sa Regele a semnat în zilele acestea noua lege privitoare la dobândirea sau pierderea naționalității române.

În noua lege se spune că naționalitatea română se poate dobândi prin naturalizare, căsătorie, filiațiune și recunoaștere.

Pierd cetățenia română toți acela care intră în serviciul unui stat străin, se căsătorește la vreo societate străină, se pune sub protecția unui stat străin sau se naturalizează în țară străină.

Spre sfârșitul luptelor din Spania

Parcă că războiul ce însângerează de atâta vreme Spania se apropie de sfârșit. Trupele naționaliste merg din biruință în biruință. Bolșevicii luptă cu desăvârșire de a scăpa de sub picloare. Aproape întreagă Catalonia se află în mâinile naționalistilor. În urma cuceririi orașului Tarragona și regiunii înconjurătoare, naționalistii stăpânesc 369.135 km. pătrați din pământul Spaniei, pe când bolșevicii numai 135.535 km.

Din cele 24 milioane de locuitori câți are întreagă Spania, peste 18 milioane sunt sub ascultarea generalului Franco. Se crede că în

leste o mănăstire cu foarte frumos renume, care este cercetată în fiecare an de sute de mii de credincioși, aproape din toate părțile Transilvaniei, până de prin Maramureș, apoi de prin Sălaj și de peste munții Meseș, de prin părțile Clujului și ale Turzii, și până de prin ale Blajului și ale Reghinului. Eu îți spun deci cum e Nicula acum, și ce ne spune istoria despre acest sat și despre această mănăstire.

Pământul comunei Nicula e cleios și sărac, apoi deluros și gropos, așa că e foarte greu de lucrat și mai ales de îngrășat. E aproape numai dealuri, râpi și ochiuri mlăștinoase, așa că e greu de umblat cu carul, din care pricină locuitorii pe lângă plugăritul care le aduce abia pâinea și mămăliga de lipsă, se ocupă și cu negoțul și mai cu seamă de cărți, calendare, icoane, cruciulițe, mătânii, cărți de rugăciuni, chipuri sfinte și altele de felul acesta.

Așa s'au pomenit din bătrâni, mai cu seamă că în vechime — spun bătrânii, — că erau la mănăstire calugări cari zugrăveau ei icoane, și pe lemn, și pe pânză, și mai mult pe sticlă. Dela calugări au învățat și alții din sat să zugrăvească, dar mai mult să umble cu ele de vânzare, așa încât Niculenii în curând își câștigă porea de „iconari”.

Numele calugărilor celor vechi nu ne este cunoscut, dar adevărul este că mănăstirea a fost și este și azi, și încă nu numai una, ci două: una veche de pe vremea episcopului Teofil dela

Alba Iulia, urzitorul unirii cu Roma, iar alta mai nouă, din vremile noastre.

Biserica veche a mănăstirii este de bărne de stejar, așezată pe tălpi și pe fundament de piatră, și există și azi, dar slujbă în ea nu se mai face. E acoperită cu șindriile, cu turn țuguiat cum au de obicei bisericile de lemn, și e de pe la 1700—1712, adică de pe vremea unirii cu Roma. În jurul bisericii vor fi fost pe atunci chiliile calugărilor, iar azi sunt niște case de piatră, cu vre-o șapte camere și pivniță, cu ferestri destul de mărișoare, așa că de pe acestea poți cunoaște că acele case nu sunt mai vechi de 50—60 de ani.

Între anii 1875—79 s'a făcut însă o nouă biserică, de piatră, mare și frumoasă, care ar putea face și azi cinste oricărui oraș. Aceasta s'a făcut de către administratorii averii mănăstirești, loc arător, pășune și pădure, care avere a fost dăruită mănăstirii de către guvernatorul Ardealului Sigismund Kornis, cam pe vremea unirii și a episcopului Atanasie Anghel. Mai la o parte lângă o pădure frumoasă, se află azi locuințele calugărilor, zidite la stăruința episcopului de pe atunci al Gherlei, Vasile Hossu (1912—1916), cărui ti plăcea să petreacă acolo în apropierea sfântului lăcaș de tochinare câteva zile în fiecare vară. Astăzi sunt acolo vre-o 10—12 calugări, ieromonahi, frați și ucenici.

În biserica veche nu mai sunt icoane zugrăvite de meșterii dela Nicula din vremurile

vechi. Numai pe bolta de scânduri a bisericii mai sunt patru evangeliști, pictați pe vremea celui dintâi episcop al Gherlei, Ioan Alexi (1853—1862), de un Ștefan Belindeanu din Nicula, la 1860. Se înțelege că sfinții evangeliști sunt cu gura strâmbă, cum erau aproape toți sfinții cei ieșiți din mâinile puțin destoinice ale oamenilor talentați, dar fără școală, din acele vremuri.

În biserica nouă este un iconostas mare și se poate zice frumusețea, lucrat de un om cu școală din zilele noastre, dar grăbit, așa cum toți oamenii în vremea noastră sunt grăbiți, de ai crede că sunt urmăriți de „ielele” din povești. Acum însă, după sărbătorile Crăciunului se va instala un iconostas nou, lucrat în atelierele din Tășnad (Sălaj), iar pictura de Simonescu, care a pictat și catedralele unite din Lugoj și din Cluj, E încă nedespachetat, și nu știm încă cum e, dar știm că e scump, că a costat aproape o jumătate de milion. Trebuie să fie ceva și frumos dacă e atât de scump.

Mănăstirea, deși nu mai are icoane de ale iconarilor din Nicula, are o minunată icoană „făcătoare de minuni” care se păstrează în biserica cea nouă, și care atrage ca prin farmec atâta lume la mănăstire, nu numai românii uniți, ci și ortodocșii, și chiar și Sași luterani de prin jurul Bistriței, și Unguri calvini din depărtări mari. Ți-e mai mare dragul, și te înduioșezi văzând cum vin oamenii la mănăstire, dimineața cu noaptea în cap, pe ploaie și noroi ca pe vreme

cel mult câteva zile Barcelona, capitala Spaniei bolșevice, va cădea în mâna naționaliștilor. Atacul trupelor naționaliste a venit pe neașteptate, aducând mare groază în rândurile bolșevicilor. Mulți dintre conducătorii lor se arată gata să predea întreagă Catalonia.

Pentru a putea continua luptele pe frontul Cataloniei, bolșevicii au adus trupe de pe frontul Madridului. La Barcelona sărăcia și groaza este mare. Guvernul a și trimis toți banii țării în Franța.

Adunarea Societății Națiunilor

Despre Liga Națiunilor, acest mare tribunal de pace dintre popoare aproape că nici nu se mai vorbește. De atâtea ori s'a dovedit neputincioasă așa că țările aproape că nu-i mai dau nici o ascultare. În săptămâna trecută membrii acestei societăți au ținut o nouă adunare. N'au desbătut însă nimic mai de seamă. Toate chestiunile mai grele au fost amânate. În cursul acestor ședințe dl Halifax, ministrul Angliei a avut o lungă întrevedere cu dl Bonnet, ministrul Franței.

O lege bună

Pentru a încuraja căsătoriile și nașterile guvernul german a adus o lege tare bună. Anume tinerii cari se căsătoresc pot cere un împrumut pentru întemeierea unei mici gospodării. În cursul anului trecut au cerut astfel de împrumuturi 230.000 de tineri.

Nașterea unui copil în noua căsnicie aduce cu sine scăderea cu 25 la sută a împrumutului primit.

Războiul chino-japonez va mai continua multă vreme

Așa a declarat d. Nelson Johnson ministrul Americii în China. Impotrivirea chineză continuă. Chinezii sunt încredători în biruință și rămân plini de încredere în ce privește viitorul. În orașele lor viața începe îndată trec atacurile.

Italia nu se teme de război

Războiul spaniol va schimba cu totul fața Europei. Spania nouă, care va răsări după

biruința naționaliștilor va întări și mai mult alianța Roma-Berlin.

Italia se arată de neclintit în urmărirea scopurilor ei. Dl Mussolini a declarat că dacă vr'o țară s'ar amesteca în luptele din Spania și ar schimba soarta războiului, atunci s'ar turbura întreaga pacea Europei.

Din Șercaia

Tânărul Ioan Tudor își caută părinții și pe cei șapte frați ai lui

Câte nenorociri de ale vieții omenești nu se petrec în tăcere și se pierd apoi în negura uitării, întocmai ca norii, cari plutesc pe bolta cerului azurii, fără de-a lăsa o urmă în calea lor. Unele dintre aceste nenorociri încep dela leagăn și durează până la sicriul care duce cu el în mormânt pe eroii principali ai acestei nenorociri. E povestea tristă a vieții atâtor ființe omenești, cari n'au cunoscut în viața lor farmecul, puterea iubirii părinților și fraților, ci s'au trezit în brațele străinilor și în casele acestor străini...

La oficiul parohial român unit din comuna Șercaia s'a prezentat d. Ioan Tudor, din București III., Strada Alexandrescu Nr. 86, și printre lacrimi, a povestit istoria vieții lui de până acum.

A prezentat un extras de naștere din București, eliberat sub nrul 6640, din care se constată, că s'a născut în strada Labirint Nr. 85, în ziua de 29 Septembrie 1897 fiind fiul d-lui Ioan Tudor, de 39 ani, sergent de oraș și al d-nei Ana, născ. Gheorgh. de 29 ani. Acest băiat Ioan Tudor a fost botezat la biserică Manu Cavafu, de către preotul I. Dumitrescu.

bună, și încă dealul greu, numai pentru a asculta sfânta slujbă în biserica mănăstirei, și a ingenuchia înaintea sfintei icoane a Maicii Domnului făcătoare de minuni. Și să nu crezi că numai țărani și săracii, cari de felul lor sunt mai evlavioși, ci și oameni cu carte și umblați prin lumea mare. Suflete bătute de soarte care își caută mângăierea la „izvorul tuturor darurilor”, la Maica Precurată a lui Isus.

Icoana asta a fost zugrăvită pe la anul 1681 de preotul Luca din Iclodul Gherlei. Mai este un Iclod și lângă Blaj, și poate că va mai fi și într'alt loc, dar asta e de lângă Gherla. Preotul Luca a vândut-o unui anumit Ioan Cupșa din Nicula, care a dăruit-o bisericii, unde s'a arătat făcătoare de minuni mai întâi față de niște soldați împărătești, la anul 1694. După asta s'a arătat și față de alții, așa că groful Sigismund Kornis din Beneding lângă Dej (azi satul Mănăstirea) o luă și o duse în capela sa particulară.

Mitropolitul primat al Ungariei, care pe atunci era cardinalul Leopold Kolonich, trimise pe niște părinți iezuiți ca să cerceteze minunile făcute înaintea icoanei și să ia proces verbal cu cei vindecați ori mângăiați altcum în mod minunat. Aceia constatară că cele ce s'au auzit despre icoana aceea, sunt adevărate. Dar groful nu mai vrea de acum să dea icoana, mai cu seamă că el era guvernatorul Ardealului. Cardinalul interveni, și iezuiții de asemenea, căci Niculenii o cereau chiar cu amenințări. Cardinalul Kolonich

hotărî însă ca icoana să se dea Niculenilor, dar să nu se mai așeze în biserica lor parohială, ci în mănăstirea de pe deal, zidită de groful Kornis, tot pe hotarul comunei lor, ca să fie împăcați amândoi. Astfel icoana făcătoare de minuni se află și azi în sfânta mănăstire dela Nicula, în biserica cea mare, asupra ușei împărătești, legată cu scripeti, așa că se poate coborî spre cinstire și sărutare din partea poporului evlavios, care nu-și pregetă a alerga dela mari depărtări la mănăstire, ca să ingenuche câteva minute și să rostească câteva rugăciuni înaintea icoanei „Sfintei Maice noastre dela Nicula”.

Locuitorii din Nicula și azi sunt în mare parte negustori de icoane și cruciulițe, și alte de felul acesta, numai cât acestea nu se mai fabrică la mănăstire, ci afară de unele cărți de rugăciuni, icoane, midalii, mătani și cruciulițe pe cari le aduc prin postă dela mănăstirea Bixad și Maria-Radua de lângă Arad, le cumpără de prin librăriile din Gherla și Cluj.

Iată pe scurt Nicula, Niculenii și istoria mănăstirii.

N. Lupu

Iubiți cetitori!

Nu uitați să trimiteți prețul abonamentului la Ioan!

A prezentat și un act datat din 12 Aprilie 1898, din care se constată, că Ana Tudor de fel din satul Șercaia, ținutul Făgărașului, aflându-se provizoriu ca bucătăreasă la d. Goldstein din strada Labirint Nr. 85 C., fiind împovărată de opt copii, dă din a ei bunuri și nesilită de nimeni, pe copilul Ion, în etate de șapte luni, dlor Ioza Perdnșu și soției sale Roza, domiciliată în satul Bragadireu pentru totdeauna, pentru a-l îngriji ca părinți pe fiul lor.

Copilul de pe atunci are azi 41 de ani. E în puterea vieții, e funcționar la centrala Fabricii de explozive din Făgăraș, care își are sediul central în București. Și a întemeiat și el un cămin familiar și are și el azi o situație materială bunăoară.

Dorul după părinți și frații lui l-a muncit zi de zi, de când a început să priceapă situația lui, în familia părinților lui adoptivi Ioza și Roza Perdnșu, din comuna Bragadireu. A început să se intereseze de soarta părinților lui cei adevărați și de soarta celor șapte frați ai lui și nu a putut afla nimic. Nimeni n'a putut să-i dea vreo deslușire.

În depărtare, acolo în locul de naștere al mamei lui, credea că va găsi vre-o rută de-a lui, care îi va arăta drumul pe care să plece, să se poată revedea acum pentru prima-ora, după atâta vreme, cu părinții și frații lui. Aici însă a găsit iarăși încă o desamăgire în viața lui, căci nimeni nu cunoaște aici pe mama lui, cu numele de familie „Gheorgh”. Zădarnic am căutat în matricola parohiei... Și genele acestui tânăr prezentabil din ochii lui albaștri, sfărâșau boabe cristaline de lacrimi, cari se prelingeau pe fața lui. „Ași vrea să mă întălesc și eu cu părinții mei, cari m'au născut, sau, dacă nu mai trăesc, și vrea să rostesc o rugăciune la mormântul lor — îmi spunea acest tânăr îndurerat. — Ași vrea să strâng lângă pieptul meu pe frații mei și pe nepoții mei. Și zădarnic, zădarnic e totul, nu pot să dau de urma lor!” și a început să plângă, ca un copil.

M'a îndolșit mult povestea tristă a vieții acestui tânăr și fără de voie mi-s'au furșat lacrimi și în ochii mei. Vălam să-l viu în ajutor. I-am spus, că eu fiind și corespondentul acestui ziar, voi descrie în ziarul nostru și poate, poate, că vreun cetitor al ziarului nostru, ne va putea da vre-o îndrumare ca să-și poată regăsi pe părinți și pe frații lui.

Cred deci, că vom săvârși o faptă bună, o faptă creștinească, dacă îi vom putea face cu patință, a-și cunoaște pe părinții și frații lui și fac deci un căduros apel către sergentii de oraș, cari au fost pe vremea aceea cu sergentul Ioan Tudor și cari azi sunt pensionari. Dacă vreunul din ei știe, din ce comună a fost originar, să ne arate cazul. În matricola botezătorilor parohiei noastre n'am găsit nimic. Probabil părinții Anei Gheorghie au fost în serviciul Fermei de aici și preotul de pe atunci, n'a indus-o în matricola botezătorilor. În cimiterul dela Ferma Șercaia este îngropat Vasile Gheorghie, care e moșul după mamă al lui Ioan Tudor. Dacă acest tânăr își va putea revedea părinții și pe frații lui, el vor simți același bucurie, pe care a avut-o patriarhul Iacob atunci, când în Egipt s'a întâlnit cu fiul său Iosif iară acest tânăr se va bucura ca și Iosif, care s'a întâlnit cu frații lui!

Cei, cari ne pot da ceva informațiuni, eu îi rog să scrie la adresă: Valeriu Crișan preot și ziarist Șercaia, jud. Făgăraș, sau la adresă dlui Ioan Tudor, la București III. Str. Alexandrescu nr. 86.

Dacă acest apel al meu, făcut pe calea aceasta, prin bunăvoința conducătorilor acestui ziar, va avea rezultatul dorit, eu voi arăta,

tot la locul acesta, cum a putut să aștepte și să se întărească acest tânăr, cu părinții și cu frații lui, acum după 41 de ani.

Se va pune capăt atunci abuciumului unei vieți și cel care au făcut acest bine, vor avea mulțumirea sufletescă, de-a fi făcut o faptă bună, o faptă cu adevărat creștinească.

Valeriu Crișan

Din Reghin

La Reghin, în județul Mureș la poalele munților Calimani și a Gurghiuului, de unde începe Câmpia Ardeleană — vechiu orașel de cultură românească, unde românii uniți au o parohie veche, un protopopiat condus pe vremuri de marele Petru Maior și o biserică zidită la 1811 tot de el — s'a înghetbat de curând un cor bisericesc. Corul este format din numai 16 persoane dintre cari abia 2 sunt meseriași (doli Conțiu și Boar), ceilalți funcționari la judecătoria (4), la primărie (2), la percepție (2), la casa cercului (1). Între ei este și judecătorul șef dl Silaghi, șeful dela cartea fonduară, șeful casel cer uale, apoi directorul băncii „Mureșiana” dl Gheorghe Maior, învățătorul director Fiore Pop și alții.

O pildă vrednică de urmat și de alte orașe, căci ce greu e se mai aștepta așa ceva altundeva! La noi, oamenii trăiesc doară mai mult în plămă, ură, răutate și zavistie, nu în bună înțelegere. Acești cârturari dela Reghin, cari cântă liturgia d-lui prof. Iuliu Mureșianu din Cluj, fiul marelui compozitor Iacob Mureșianu dela Blaj și astfel atrag lumea la biserică, ne dau o minunată pildă de urmat. Să-l urmărim, Români, cu toții!

Pilde pentru viață:

De ce treabă vor mai fi și preoții?

Iată o vorbă pe care o auzi din gura multor nesocotiți.

În orașul B din Franța, un domn bine îmbrăcat și un muncitor dela căle ferate se urcară în tren și din întâmplare, în acelaș compartiment. La o haltă de câmpie zăriră un preot care aștepta trenul. Domnul bine îmbrăcat care era un mare dușman al creștinismului și care nu credea decât în nebaniiile acestei lumi, ca să vâre dispreț în sufletul muncitorului față de preoți, îi zise muncitorului: „De ce treabă vor mai fi și preoții aștia în lume?”

Trenul alergă ca vântul și ca gândul pe câmpia întinsă, fără să oprească ore întregi, iar muncitorul întorcându-se spre orașanul nostru îi zise:

— „Domnule, suntem singuri în compartiment! Ce ai zice domnia-ta, dacă m'ar apuca pe mine o nebanie d'asta modernă: să te strâng de gât și să te arunc pe geam afară? Dupăcum vezi brațe tari am spre așa ceva!”

— „Nu și-ar folosi la nimic moartea mea, îi zise orașanul înspălmântat!”

— „Ba mi-ar folosi, domnule, mi-ar folosi foarte mult, dacă ași gândi ca domnia-ta. Eu te-am văzut când ai ridicat dela bancă 150.000 lei. Bani grei pe care îi ai în valiza de acolo de lângă domnia-ta. Dar te rog foarte mult, nu te înspălmânta! Liniștește-te! Eu am fost crescut într-o școală catolică și preoții care conduceau acea școală m'au învățat să mă tem de Dumnezeu, să-l iubesc, să iubesc pe de aproape și să-l respect viața, averea și onoarea. Prin urmare nu-ți voi face nimic rău. Iată la ce-s bunii preoți, iată de ce treabă bună sunt! De aș fi crescut într-o școală în

care preoții sunt calomniași și ponegrăși, te asigur că acum n'ai mai sufla!”

Orașanul râsuflă ușurat și apoi îmbrățișând călduros muncitorul, îi zise: „Îți mulțumesc, frate dragă. O așa lecție frumoasă nu mi-ar fi putut da nici cel mai învățat om din lume. Te asigur că de azi înainte n'am să mai fiu dușmanul preoților; dimpotrivă, am să le fiu foarte recunoscător.”

Cinstiți și voi preoții, iubii săteni, și de multe ori în loc de a-i cleveți, rugați-vă pentru ei, căci ei coboară asupra voastră toate harurile cerești.

Cum se răsbună un preot catolic

Prima gând a revoluționarilor e ca în dată ce pun mâna pe cărma unei țări, săucidă, să îngroape sau să ardă de vii pe preoți. Așa au făcut și continuă să facă în Mexico, într-o parte a Spaniei, în Rusia, China etc.

Așa un revoluționar care ucise o mulțime de preoți, numit „călăul preoților”, căzu deodată la pat greu bolnav. Un preot merse să-l vadă, dar cât ce intră în casă, călăul începu să strige cât îi lua gura:

— „Cel Un preot în casa mea! Dați-mi revolverul să-l sting viața! Repede revolverul! Unde e revolverul?”

— „Frate, îi zise cu blândețe preotul, ce vrei să faci? Eu am arme cu mult mai puternice decât ale tale! Tu ai revolvere, eu am însă dragostea creștinească și rugăciunea!”

— „Dați-mi revolverul, striga din nou revoluționarul! Dați-mi revolverul, căci nu pot suferi preot catolic în casa mea! Am mai ucis eu încă doisprezece ca acest! Dați-mi revolverul!”

— „Te înșeli, frate, reină preotul. N'ai ucis decât unsprezece. Al doisprezecelea n'a murit; al doisprezecelea sunt eu. Tu m'ai lovit și pe mine, adă-ți numai amintea! Ca să te convingi, privește rănile ce mi-ai făcut în plept. Banul Dumnezeu mi-a păstrat viața să-ți ajut să te poți mântui!”

Ș spunând aceste cuvinte, preotul căzu la căpătâiul bolnavului, îmbrățișă cu lacrimi pe criminalul său, îi tertă și-l ajută ca să închidă ochii creștinește. Iată cum știe să se răsbune preotul!

(I. V.)

Un preot cu viață sfântă

— Sfântul Ioan Vianney —

Sfântul Ioan Vianney, cunoscut în lumea întreagă sub numele de: „Sf. paroh din Ars”, s'a născut în parohia Dardilly, din dieceza „Lyon, în ziua de 8 Maiu 1786, din o modestă dar harnică și evlavioasă familie de țărani. La optsprezece luni copilul știa să-și împreune mâinile spre rugăciune și să zică: „Isus! Maria!” La trei ani înghinuchia primul, când suna clopotul de rugăciune.

Când copilul avea patru ani, dispăru fără arme. Mama lui l-a căutat multă vreme. În sfârșit îl găsi în genunchi, ascuns într'un colț al grajdului și rugându-se cu căldură. La vârsta de șapte ani fu dus să păzească mica turmă a casei, un aslu (măgar) și trei oi. În această slujbă, el desfășură un adevărat apostolat printre cei de o vârstă cu el, învățându-i să se roage.

Înima lui largă și înțeleptoare față de cel nevoiaș s'a vădit din această vârstă fragedă. Încă de copil aduna pe cei săraci, de pe ulițe, și îi ducea la casa părintească, unde erau mișuți cu sătaș, mâncare, și uade Ioan îl învăța rugăciunile și poruncile Domnului.

Prima lui Sf. Impărtășanie și-o făcu în

1799, în parohia învecinată, Ecally, într'un șopron schimbat în capelă, căci pe acea vreme, mai dăinua revoluția franceză, iar revoluționarilor opreau slujbele religioase.

A luat parte și el la munca câmpului. Dar și muncind el nu umbia cu mintea și urea, ci se ruga în continuu. Dorind să fie preot, îi descoperi mamei sale visurile lui. Dar cum să ajungă preot, el care la vârsta de șapte-sprezece ani, nu știa decât citi și scrie?

În 1803 comuna Ecally, primul de paroh pe venerabilul preot Bolley, care văzând dragostea tânărului față de cele sfinte, îi îndrumă pe calea preoției. Începuturile lui Ioan Vianney fură grele. Nu pentru că ar fi fost lipsit de pricepere, ci pentru că începuse studiile la vârsta când trebuia să le sfârșească.

La 26 ani, intră în seminar, dar nici acolo nu făcu multă isoravă.

În 9 August 1815 fu hirotonit de vicarul general, Par. Courbon și numit preot ajutor la Ecally, iar după moartea părintelui Bailey, paroh la Ars.

Cel 230 locuitorii ai acestei parohii își petreceau vremea mai mult prin cârciume decât la biserică. Pe tânărul preot îl găseau însă pururea, rugându-se în genuochiat la picioarele altarului. Ducea viață aspră. Mănca odată la zi, sau la două zile, dar și atunci numai o coajă de pâine, muiată în apă și un cartof fierț de câteva zile.

De dormit dormia pe scânduri și își tortura trupul ca și marele epliscop: Petru Pavel Aron dela Blaj, cu lanțuri și brâu de zale. Pilda unei astfel de vieți, în stare să înmoale și pietrele a schimbat și pe credincioșii săi. Văzând poporul ce e în stare să facă păstorul lor pentru ei și pentru mântuirea lor, se întoarseră unul câte unul la credință. Zi de zi biserică se umplea de credincioși, iar cârciumele și jocurile dispărură din sat. În câțiva ani Ars-ul vestit de bețiv, sărac și blasfem, ajunsese un loc de pelerinaj și sfințire sufletescă. În anul din urmă, pelerinii se înmulțiră așa de tare, încât bietul paroh trebuia să petreacă câte 8—9 ore în scaunul mărturisirii, altele în amvon, iar altele în rugăciune și meditație. În unele nopți nu dormia aproape de loc, sau foarte puțin în scaunul mărturisirii.

Predica acestei vieți sfinte a convertit mulți și mulți de suflete.

Viața aspră îl istovi însă după câteva timp trupul și așa destul de slabit. În ziua de 4 August 1859, bunul preot își dădu sufletul în mâinile Z ditorului, împărtășit cu sfințele sacrameinte, în timp ce rostea o rugăciune.

Falma de sfânt fu în curând consacrată și oficial, căci Papa Pius X-lea, îl proclamă de fericit în ziua de 8 Ianuarie 1905, iar Prea-sfântul Părinte Papa Pius XI-lea, îi aşeză în catalogul sfinților, în ziua de 31 Maiu 1925.

El e din voința Preafericitului Părinte Papa Pius XI-lea: „patronul parohilor din întreaga lume catolică”.

Isprava unui copil neastâmpărat.

Doamne câte nu este în stare să facă un copil rău și neastâmpărat, mai mult te rele decât bune! De pe urma lui părinții n'au nici o mângăiere, numai pagubă și supărare. Copilul Gh. Monta din Viadeni (Prahova), în neastâmpăratul lui după joacă, a prins o pisică și, ungându-l blana cu petrol, l-a dat foc. Înnebunit de groază și durere, biata pisică a început să alerge prin curte și grădina, căutând un adăpost. Și adăpostul și l-a găsit, cum era parcă mai nimerit, în niște clăi de fân din curte. Acestea aprinzându-se au dat naștere unui foc puternic, ce era să nimicească întreagă gospodăria părinților acestui copil neastâmpărat.

Biserica unită în slujba neamului

Viața episcopului Atanasie Rednic

Alexandru Rednic era dintr-o familie nobilă din Giulești Maramureșului. Studiile filozofice și teologice le făcuse la Viena, și acolo făcuse cunoștință cu Aron, când acela însoțise pe episcopul Inochentie.

După terminarea studiilor intră în mănăstirea Muncaciului, unde se preoți și călugări, luându-și numele de Atanasie. La anul 1750 vicarul Petru Aron îl chemă la Blaj, unde încă de la început se bucura de cea mai mare încredere a lui, luându-și-l chiar de duhovnic, și nefăcând nimic fără știrea și învoirea lui.

După ce Aron ajunsese episcop și se călugări, Rednic era ca mâna cea dreaptă a episcopului. Influența foarte mult asupra lui, și în virtutea ascultării călugărești îl impunea multe lucruri, pe cari Aron le îndeplinea fără șovăire, ca un copil, deși nu erau întotdeauna numai lucruri cari priveau întregă mănăstirea, ori chiar întregă biserica.

Atanasie Rednic apoi nu era simpatizat de călugării din mănăstirea Sfintei Treimi, și nu era simpatizat nici de cler și popor, pentru firea lui cea greoaie. Samoilă Ciain care l-a cunoscut, ne spune despre el că „era greu la fire și nu lezne lertător. Ar fi vrut să călugărească lumea întreagă și să o supună la viață aspră“.

Pe la sfârșitul lui Iunie 1765, Atanasie se întorsese din Viena, însoțit de tânărul Ioan Dărăbant, mai târziu călugăr cu numele de Ignatie, apoi episcop la Oradea. Pe acesta îl lăsa la Muncaci, ca să fie hirotonit și călugărit, iar el venind la Blaj, la 13 Noembrie 1765 fu instalat solemn în biserica mănăstirii St. Treimi (catedrala de azi), care acum era gata cu tâmplă cu tot și încă din 14 Septembrie fuse consacrată.

Ca episcop îndată începu să îndrepte multe rele. Pe acuzatorii săi îi lertă pe acela cari cerură lertare. Maior n'a vrut să ceară, și nici n'a fost lertat. Porunci ca în seminar să nu mai fie primiți decât acela cari vreau să se facă preoți. Clericii și călugării să poarte reverență, ca să se cunoască și de pe îmbrăcăminte că sunt slujitori ai lui Hristos, iar călugării să nu stea fără ocupație nici de cât, ci în timpul când nu sunt la rugăciune, să facă făclii, oale, ori să învețe meșteșugul tiparului. Posturile să se țină cu cea mai mare strictețe, iar ceremoniile în biserici să se facă precum sunt scrise în tipic.

A trimis la Roma trei tineri, pe Ambrosie din Sadu, pe Ironim din Călnic și pe Vasile Crucian, în anul 1765, iar în anul următor trimise la Viena în Institutul Pasmanian pe Samoilă Ciain și pe Ștefan Pop.

Nămărușul călugărilor se sporî, și toți erau de principiiile lui Rednic, ca peste câțiva ani să poată sta împotriva noului episcop Grigorie Maior, și mai târziu împotriva lui Ion Bob.

Culmea desăvârșirii creștinești, Atanasie Rednic o vedea în călugărie, oricum ar fi fost călugărul, numai să fi fost îmbrăcat în rasă și cu camilavca pe cap; iar culmea virtuților călugărești o vedea în post, așun și flămânzire. Alte virtuți, ca blândețea, răbdarea scânderilor altuia, lertarea greșelilor, iubirea de aproapele și chiar a dușmanilor, și altele de felul acesta, el se vede că nu prea cunoștea nici nu-și bătea capul cu ele. Iși închipuia poate că flămânzind de silă, poți merge în răi și dacă ești răzbușător și încăpăținat în păreriile tale. Se vede că nu citise niciodată viața sfântului Ilarie egumenul unei mănăstiri din Palestina, a l' cîpșârșitului veacului IV, și a

sfântului Epifanie, episcopul din Salamina Cipruului.

Pe Epifanie episcopul Salaminei adevă, îl cercetă odată fostul său învățator, egumenul Ilarie. Episcopul îl ținu la masă, unde între altele se servi friptură de galițe. Egumenul se scuza însă zicând: — Mulțumesc, de când am îmbrăcat haina călugărească n'am mai gustat carne, și nici nu gust. — Epifanie îl răspunse: — Eu de când am îmbrăcat haina clericală dacă bănuiam că am nedreptățit pe cineva, seara nu-mi dedeam odihnă până nu-l împăcam.

— Recunosc — zise egumenul — că virtuțile tale sunt mai mari decât ale mele, de oarece și dobitocul poate flămânzi, dar ierta nu poate decât omul care vrea să se apropie cât mai mult Făcătorului său, și Dumnezeu care ne iartă pe toți. — După aceasta egumenul mâncă, punându-și în gând ca în locul flămânzirei să-și însușească virtutea lertării și a blândeței.

Atanasie Rednic, cu viața aspră ce ducea, dacă ar fi fost un pusnic, ar fi putut să fie un sfânt mare ca Simion sau Danilă Stălpnicul, dar ca episcop și păstor al turmei sale, a cam lăsat de dorit. Virtuțile cari se numesc sociale, el nu le cunoștea și nici nu-și dedea osteneală să le cunoască și să și le însușească. Astfel el, în loc să domolească focul și vâlătala spiritelor învrăbite, le-a așătat și mai mult, făcând să crească ambiția unor călugări față de alții, iar a tuturor călugărilor față de clerul mirean. El adevă n'a fost părinte al tuturor, ci numai al acelora cari l-se plecau fără de contradicere, neprimind sfat de la nimenea.

El a adus în mănăstiri regule aspre, dar acelea dăinsură numai până în el în viață. Olăritul și făclieritul în mănăstire încă nu se încetățeni, precum nici meșteșugul tiparului între călugări, ci tipografia s'a folosit ca și mai înainte, de meșteri aduși de prin țările românești, căci cei din monarhie nu prea știau culege cu slove cirilice.

Atanasie Rednic interveni și stăru să se întărească testamentul lui Petru Pavel Aron, și ceru porțiuni canonice pentru parohiile în cari nu erau; dar fără de nici un rezultat. Dobândi însă abia zece mii de florenți pentru parohiile mai sărace.

Atanasie Rednic muri după abia 8 ani de păstorie, adevă la 2 Mai 1772, lăsându-și tot ce avea seminarului Bunevestiri, care încă de la început fu numit seminar dețezan. Istoria lui Rednic ne va face să înțelegem mai bine pe aceea a urmașului său, adevă a lui Grigorie Maior, care a fost într'adevăr „vlădică nu nimică“, după cum îl numeau protopopii, și care a fost al dollea mare luptător național după Inochentie Micu-Ciain.

N. Lupu

Un ceasornic minunat. Numai așa poate fi numit noul ceasornic făcut de curând de un norvegian. Este un ceasornic care face de toate. Arată ora, minutele și secunde, anul, lunile și zilele, răsăritul și apusul soarelui și unii, sărbătorile și zilele însemnate de peste an. Pe lângă acestea ceasornicul care este destul de mare, mai face și pe servitoarea. Sună la un ceas anumit pentru a trezi pe stăpânul somnoroș, aprinde lampa și după ce acesta se scoală și îmbracă, îl servește o cafea caldă cu lapte.

Ziua unirii la Blaj. Împlinirea a 80 de ani de la unirea țărișoarelor de peș munți, Moldova și Muntenia, întâiul pas spre unirea cea mare a tuturor Românilor a fost sărbătorită în toată țara cu multă însuflețire. La Blaj s'a servit o slujbă religioasă în catedrala română unită, la care au luat parte profesorii și elevii școlilor blăjene. A urmat apoi o frumoasă serbare în sala festivă a liceului de băieți, aranjată de cohortele de străjeri și străjere din Blaj. Despre însemnătatea zilei vorbit di profesor N. Comșa.

O nouă capelă la Blaj. În școlile Blajului, elevii veniți din toate părțile țării, pe lângă învățătura cărții, au primit întotdeauna o creștere creștinească. Profesorii acestor școli cei mai mulți preoți, au căutat să facă din tinerii elevi oameni credincioși, cu dragoste față de Dumnezeu și legile Lui. Internatele își au fiecare capela proprie, unde elevii se roagă și ascultă sf. liturgie zilnic. Internatul Liceului Comercial, înființat numai în toamna aceasta, prin străduința conducătorilor lui, pâr. director Iuliu Maior și diul prof. Emil Nireșteanu și-a putut aranja și el după sărbătorile Crăciunului o capelă, pentru cei aproape o sută de elevi pe care îl adăpostește. Binecuvântarea capelei s'a făcut de către pâr. canonic Gheorghe Dănilă, delegatul Mitropoliei.

Pentru toți cetitorii. Numeri 1 și 2 din 1939 ai gazetei nu-l mai avem, ni-s'au gătat. Așadar nu-l mai putem trimite nimănui. Ni-s'au terminat de mult și calendarele. Acelora, cari ne sunt abonați, le vom socoti banii în abonament. Ceilalți să ne scrie, ce să facem cu banii trimiși.

Bumbac pentru săteni. Institutul Național al Cooperăției a cumpărat, din strălăntate un milion pachete de bumbac. Deasemenia s'a hotărît să se mai cumpere și orez, piper, sare de lămâie și altele lucruri, cari ne lipsesc și cari nu se fac la noi în țară. Toate aceste mărfuri vor fi vândute pe prețuri foarte mici prin cooperative, spre a le putea avea și oamenii cel mai săraci.

Hitler a fost proclamat „Dumnezeul Germanilor“. Pare de necrezut această noua sminteață hitleristă și totuși unele gazete dau știrea aceasta ca adevărată. În localitatea Spiere din Germania tineretul german a ținut zilele trecute o mare adunare. În vorbirea pe care a ținut-o cu această ocazie d. Bimel comandantul tinerilor a spus că adevărata credință și lege este aceea de-a sloji lui Hitler și naștunii germane. Religia cea mai mare este „Führerul“. În el trebuie să creadă și să l-se închine cu toții, ca unul adevărat Dumnezeu. S'a votat și o hotărâre prin care el a fost proclamat „Dumnezeul Germanilor“.

Nuntă cu bucluc. De alfel cam așa sunt toate nunțile, cu buclucuri și peripeții, mai ales după ce oaspeții au gustat mai mult din pahare. La nunta aceasta însă buclucul a venit când încă mirii erau la biserică și oaspeții n'apucară să închine din pahare în sănă-

ateea lor. Lucrurile s'au petrecut într'un oraș din Anglia. În timpul unei cununii preotul a scăpat inelele mirilor din mână. Socotind aceasta ca un semn rău, mireasa a ieșinat de supărare și a căzut la pământ. În cădere și-a rupt o mână. Nuntașii voind să caute inelele prin biserică, au început să se înjure, să se împingă și să se ghiontească, iar la urmă chiar să se bată în toată legea. Mirele, încercând să-i împace, a luat și el o bătaie bună. Preotul, văzând cele petrecute, s'a supărat grozav pe nuntașii bătăuși și i-a dat pe toți afară din biserică.

Și-a omorât copilul fiindcă semăna numai cu mamă-sa. O înfloritoare crimă s'a întâmplat în comuna Simileasca din județul Bazău. Locuitorul Constantin Oprea Bunea de meserie tâmpliar și-a omorât propriul copil în vârstă de numai 8 luni, de necaz că aceasta semăna mai mult cu mamă-sa, iar cu el de loc. Tatăl ucigaș încercase în mai multe rânduri să-și omoare odrasla. Jola trecută în vreme ce el ședea la masă împreună cu soția-sa, copilășul a început să plângă în lesăni. Înfrănat Constantin Banea s'a repezit la el și l-a omorât cu mai multe lovituri de pumn.

Un tren se prăbușește în apele unui râu. În săptămâna trecută o bună parte a Argentinei, țară în America de Sud, a fost bântuită de o puternică furtună. Ploile mari au provocat uriașe revărsări de ape într-o provincie Cordoba. Foarte multe dromeri și dinți ferate au fost împotmolite și stricate de paratele vijeloase. În apropiere de orașul Santiago Estero un tren de mărfuri s'a prăbușit în apele fluviului Colorado. Mecanicul trenului și 12 călători au pierit în valurile tulburi ale râului.

Pățania unor maimuțe. Mai în zilele trecute 36 maimuțe de la o grădiniță de animale din Lipca au deschis ușile lăzilor în care erau închise și-au tuit-o în oraș. Toată ziua și-au petrecut-o în libertate, strengăribdă-se și băgând groază în locuitori. Către seară numai a reușit poliția să ademenească vr'o câteva din ele și să le închidă din nou în grădiniță. Cele mai multe însă nu s'au lăsat înșelate și n'au voit să se dea jos din pomi. Odată cu inserarea s'a lăsat un ger strașnic și bietele maimuțe, nedeprinse cu frigul, au suferit îngrozitor. Dimineața au fost găsite toate la poarta grădiniței de unde fugiseră, scuturând ușile și cerând să le lase înăuntru.

Act de mulțumire. Văduva de preot *Lucreția Peculea* născută Mihălțeanu, mulțumește pe această cale tuturor rudelor, prietenilor, cunoștințelor și credincioșilor ambelor biserici din Sîmnic, cari prin cununii, florii participare și condoleanțe au încercat să mângâie și îmbărbăteze, cu ocazia trecerii la cele eterne ale aceleia care a fost *Ariton Peculea*, bun și neuitat soț, fost preot în comuna Sîmnic, jud. Sibiu.

Cel mai iscusit bărbier din lume este un lituanian laois Rodis din Riga. Ca să-și arate iscusința în meseria lui, a bărbierit la o întrecere, pe un mușteriu în numai 25 de secunde, adică în nici o jumătate de minut. Cu toate că a lucrat așa de repede, el n'a făcut nici o sgârțetură sau tăietură pe fața celui pe care l-a bărbierit.

O bancă de împrumutat copii. Nu-i glumă ci adevărul trist și crud în toată golătaea lui. O astfel de bancă a fost nu de mult în marele oraș american San-Francisco. Capitalul acestei bănci era alcătuit dintr'un număr foarte mare de copii cari erau împrumu-

tați cu ora sau cu ziua la diferiți cerșitori ca să le ajute la cerșit. Se înțelege că și „banca“ își avea partea ei din câștigul adunat de copiii cerșitori, camăta cum s'ar zice. Banca era condusă de niște foști pușcăriași cari se lăsaseră de tâlhării și câștigau acuma milioane de pe urma bieților copilași. Poliția le-a dat însă de urmă și directorii „băncii“ au fost puși cu toții în lanțuri și trimiși acolo unde le era locul, la închisoare. Copiii au fost strânși toți într'un mare orfelinat ca să primească o creștere mai omenească și mai bună.

Prețul grâului

Țările producătoare de grâu, în ultimii ani au căutat prin diferite mijloace să ridice prețul grâului, care era încontinuu în scădere. Unele din ele au reușit, altele însă nu așa după cum au dorit. Scăderea prețului la grâu însă tot a continuat cu toate măsurile cari s'au luat.

Astăzi țările producătoare de grâu iarăși caută să găsească o cale fericită, pentru a asigura grâului un „preț minim“ de vânzare. (Minim este cuvânt latinesc și înseamnă; cel mai mic.) Aceasta, pentru a da puțința producătorilor să-și acopere cheltuielile avute cu producerea lui.

Citim în marile gazete, că un comitet internațional al grâului, la care iau parte vreo 21 de țări, s'au adunat pentru a cerceta cauzele cari fac ca prețul grâului să fie tot mic.

Statele-Unite au propus ca să se facă un fel de înțelegere numită „cartel“, pentru a asigura, prin mijlocul acesta adevăratul preț al grâului în toate țările. Gândul este bun, dar urmează să se vadă, în ce măsură se va putea apăta. Deci din acest comitet fac parte multe țări, iar reprezentanții lor își spun cuvântul, așa după cum până acuma mulți și-au arătat dorința, făcând propunerii pentru înălțarea acestui mare neajuns.

Reprezentanții Canadel, Statelor-Unite, Australiei, Argentinei, Ungariei, Angliei, Franței, Germaniei, Belgiei, Olandei, Elveției, Poloniei, Indiei și Rusiei și-au spus cuvântul: toți doresc, să se facă o înțelegere între țările cari exportă grâu, cari să stabilească adevăratul preț al grâului, sub care să nu se poată vinde.

De bună seamă, că prețul grâului, face parte din lucrurile cele mai de căpetenie pentru țările agricole, cari au tot interesul să poată asigura producătorilor adevăratul preț sau adevărata valoare.

Țările exportatoare de grâu, pe de altă parte, caută să vândă grâu de calitate totăta, pentru a putea câștiga piața diferitelor țări unde urmează a se vinde mari cantități. Alăturarea de această prețioasă cereală, pe același piață se pot vinde apoi și alte cereale, făcându-se încet cunoscute cerealele țării exportatoare, cari câștigă mereu-mereu, tot mai mulți cumpărători, datorită calității lor foarte bune. În felul acesta prețul lor va fi asigurat, așa după cum spuneam într'un alt articol, că, o marfa bună trebuie, totdeauna, să aibe un preț adevărat, bine statorit. Și, apoi, o marfa bună veșnic este căutată de cumpărători, dacă știu

că ea are prețul adevărat, pe lângă calitatea ei adevărată.

Increderea în marfă și preț, asigură valoarea ei, iar cantitatea pusă în vânzare încontinuu va crește, datorită tocmai celor de mai sus.

Deci, acolo unde cinstea stă la bază alăturarea de siguranță, nu se poate ca să nu fie succes.

Prin ele au reușit să avem ceace dorim: preț bun la marfă bună!

Olimpiu I. Barna

Posta gazetei

Păr. Valeriu Nobili. Publicăm cu drag poezii populare și ne bucurăm dacă ni-se trimit. „Cântecul mirilor“, de care ne pomeniți, însă nu este potrivit cu seriozitatea și mai ales cu spiritul adânc religios al gazetei noastre.

Păr. Tiberiu Ursu, Homorod. Am găsit între vechile scrisori o ilustrată cu membrele Reuniunii Femeilor din Homorod. Clișeul acelei ilustrate costă 2 Lei de centimetru pătrat, deci 126 cm² X 2 = 252 Lei. Întrucât ne trimiteți banii înainte, trimitem numai decât ilustrata la țincografie.

Dnii prezident al „Agru“-lui Loufa. Am trimis ilustrata D-Voastre la țincografie. Costă 252 Lei. Indată ce ne sosește, îl vom publica în gazetă. Vă rugăm a ne trimite banii.

Ciorcăgei Mihai, Călinești. Am fost la mânăstirea călugărițelor din Blaj și am rugat-o pe Preacuvioasa Superioară să Vă trimită un prospect, în care se arată toate condițiile de primire în mânăstire.

Giurgiu Alexandru Cormești. Mandat nu trimitem nimănu.

D-lui I. Vereșmotrean și T. Popa I. Șofron. Numeri 1, 2 și 3 ai gazetei nu-i mai avem.

Aviz

Biblia veche din 1799 alui Samoilă Klein se vinde cu prețul de 15 000 Lei.

A se adresa la dl

Gr. C. Gonza, ziarist
București III.

str. Amiral Urseanu 8.

Crescători și prăsitori de animale!

„VITAKALK“

Vitamina—Calcium—Fosfor

cu vitamina D-ANTIRACHITICA în cea mai eficientă formă

60 la sută Cloramidonat de Calciu 21 la sută Drojdie uscată iradiată cu raze ultraviolete, 17 la sută Fosfat acid de Calciu, 2 la sută Amidonat de fosfor

COMPOZIȚIA Pe lângă aceste substanțe ușor asimilabile de calciu, fosfor, vitaminele A și B, conține încă: Vitamina D-antirachitică, care contribuie la asimilarea completă a furajului!

È un produs nou „German“ care asigură o creștere sănătoasă animalelor mici, iar celor mari le dă o întărire uimitoare. Iar organismul lor rezistă contra tuturor boalelor infecțioase.

„VITAKALK“

Ajută vitelor de lapte a căror producție se va majora surprinzător, iar laptele mai substanțios după a 6 a zi de întrebuințare.

O primă încercare va dovedi eficacitatea acestui produs pentru întărirea, dezvoltarea și îngrășarea animalelor în general: bovine, viței, cai, mânji, porci, porci, oi, capre, miei, iezi, căini, iepuri, și chiar la păsări:

Modul de întrebuințare este foarte economic și practic.

„VITAKALK“

Poate fi comandat prin o carte poștală contra ramburs; 2 kgr. Lei 400 sau 3 kg. Lei 580 numai prin administrația ziarului nostru.

Nr. 1453 (1-4)

Curatoratul parohiei rom.-unite, Ercea — Mureș

Nr. 10—1939

Publicațiune de licitație

În ziua de 5 Martie 1939 ora 2 p. m. Curatoratul parohiei române-unite din Ercea, jud. Mureș, va ținea licitație publică cu oferte închise fără supra-oferte, pentru darea în întreprindere a lucrărilor de edificare, necesare la clădirea din roșu a bisericii gr.-cat., pe fundația deja existentă.

Garanția (cauțiunea) va fi de 6% din valoarea ofertei și se va depune deodată cu această în numerar, efecte de stat, ori scrisoare de garanță emisă de o bancă de prima bonitate. Licitația se va ținea în localul școlii primare de Stat.

Planurile, devizul, condițiunile speciale și generale etc. se pot consulta în ori ce zi de lucru la sediul Oficiului protopopesc gr.-cat. din Reghin (Str. Petru Maior), precum și la sediul Oficiului parohial din Ercea.

Ercea, la 15 Ianuarie 1939.

IOAN POP

CIOLOCA DUMITRU

paroh

prim-curator

Nr. 1454 (1—1)

S'a descoperit o nouă plantă medicinală. În America s'a descoperit o nouă plantă medicinală cu efecte surprinzătoare la toate maladiile gastro-intestinale, (stomacale) și a cărei principii activi înlătură radical toate maladiile gastro-intestinale, ca ulceratii nervo-stomacale și intestinale-hyperaciditate, arsuri, balonări, greață, dureri de cap provenind din indigestie, cât și perturbațiile survenite drept o consecință a acestor stări. Cazuri vechi de 10 sau 15 ani au fost înlăturate definitiv, chiar și cauza boalei, atrăgând atenția lumii științifice.

Totalitatea principiilor activi este conținută în preparatul „GASTRO, D”, al cărui efect se simte după primele doze administrate bolnavilor. Acest medicament excelent poate fi comandat prin o carte poștală contra ramburs de lei 135, la farmacia: 1455 (5—5)

„Tholss” Bucureștii—Calea Victoriei, 124.

P. S. La comandă menționați Secția 56 și numele ziarului sau al revistei în care ați citit acest anunț.

Corpul Portăreilor Trib. Dumbrăveni

No 420 1938

Publicație de licitație

Subsemnatul Portărel prin această publică că în baza deciziei No. G. 940—1931 a judecătorei mixte Blaj în favorul reclamantului Banca Economică s. a. Valea Lungă repr. prin avocatul Dr. Ștefan Bathory din Blaj pentru încasarea creanței de 3900 Lei și acc. se fixează termen de licitație pe ziua 6 februarie 1939 orele 3 p. m. la fața locului în Lodroman la dom. urm. unde se vor vinde prin licitațiune publică judiciară 1 șură, 2 vaci, 1 car în valoare de 17000 Lei.

În caz de nevoie și sub prețul de estimare. Dumbrăveni la 13 Ianuarie 1939.

1448 (1-1)

Șef portărel Indiscifrabil

Corpul Portăreilor Trib. Dumbrăveni

No. 18—1939.

Publicațiune de licitație

Subsemnatul Portărel prin această publică că în baza deciziei No. G. 1295—1931 a judecătorei mixte Blaj în favorul reclamantului Banca Târnaveană S. A. din Blaj repr. prin avocatul Dr. Ștefan Bathory pentru încasarea creanței de

3000 Lei și acc. se fixează termen de licitație pe ziua de 6 Februarie 1939 orele 4. la fața locului în comuna Țapu, la dom. urmăriților. Nr. C. fără, unde se vor vinde prin licitațiune publică judiciară 1 car, 1 mașină de cusut Singer, 1 dulap, 1 ladă de haine, 2 bănci în valoare de 5.000 Lei.

În caz de nevoie și sub prețul de estimare.

Dat în Dumbrăveni la 18 Ianuarie 1939.

1445 (1—1)

Portărel B. DRAGOȘ

Corpul Portăreilor Trib. Dumbrăveni

Nr. 373—1938.

Publicație de licitație

Subsemnatul șef Portărel prin această publică că în baza deciziei No. G. 6465—1930 a judecătorei mixte Blaj în favorul reclamantului Banca Economică S. P. A. Hususău repr. prin avocatul Dr. Ștefan Bathory din Blaj pentru încasarea creanței de 2142 Lei și acc. se fixează termen de licitație pe ziua de 4 Februarie 1939 orele 2 p. m. la fața locului în Glogoveț la dom. urm. unde se vor vinde prin licitațiune publică judiciară 20 oi, 1 șură, 1 coșeriu pt. porumb, 100 feldere porumb în valoare de 25.000 Lei.

În caz de nevoie și sub prețul de estimare. Dumbrăveni la 12 Ian. 1939.

1451 (1—1)

Șef portărel FLEFLEA

Corpul Portăreilor Trib. Dumbrăveni

Nr. 418—1938

Publicațiune de licitație

Subsemnatul Șef Portărel prin această publică că în baza deciziei No. G. 936—1931 a judecătorei mixte Blaj, în favorul reclamantului Banca Economică S. p. A. Valea Lungă repr. prin avocatul Dr. Ștefan Bathory din Blaj pentru încasarea creanței de 11.000 Lei și acc. se fixează termen de licitație pe ziua de 4 Februarie 1939 orele 4 p. m. la fața locului în Lunca la dom. urmăriților unde se vor vinde prin licitațiune publică judiciară 6 vaci, 3 cară 3 oi, 3 cară de fân în valoare de 31500 Lei.

În caz de nevoie și sub prețul de estimare. Dumbrăveni la 12 Ianuarie 1939.

1447 (1—1)

Șef portărel FLEFLEA

Corpul Portăreilor Trib. Dumbrăveni

No. 377—1938

Publicație de licitație

Subsemnatul Șef Portărel prin această publică că în baza deciziei No. G. 3097—1938 a judecătorei mixte Blaj în favorul reclamantului Banca Târnaveană S. A. Blaj repr. prin avocatul Dr. Ștefan Bathory din Blaj pentru încasarea creanței de 5751 Lei și acc. se fixează termen de licitație pe ziua 3 Februarie 1939 orele 2 p. m. la fața locului în Țapu la domiciliul urmăriților No. C. 101 și 122 unde se vor vinde prin licitațiune publică judiciară 40 feldere grâu 3 cară de fân, 4 cară de paie 2 cai, 2 cotețe și altele în valoare de 7900 Lei.

În caz de nevoie și sub prețul de estimare. Dumbrăveni la 3 Ianuarie 1939.

1446 (1—1)

Șef Portărel FLEFLEA

Corpul Portăreilor Trib. Dumbrăveni

No. 375—1938.

Publicație de licitație

Subsemnatul șef Portărel prin această publică că în baza deciziei No. G. 6401—

Tipografia Seminarului Teologic gr.-cat. Blaj

1930 a judecătorei mixte Blaj în favorul clamantului Banca Târnaveană S. A. Hususău repr. prin avocatul Dr. Ștefan Bathory din Blaj pentru încasarea creanței de 4000 Lei bani și acc. se fixează termen de licitație pe ziua 1 Februarie 1939 orele 3 p. m. la fața locului în Tăuți la dom. urmăriților unde se vor vinde prin licitațiune publică judiciară 1 șură, 1 car, 2 scoafe, 7 purceli, 1 mașină de cusut, 1 mașină de îmblătit, 4 vaci, 1 car etc. în valoare de 95300 Lei.

În caz de nevoie și sub prețul de estimare. Dumbrăveni, la 3 Ianuarie 1939.

(1449) 1—1

Șef Portărel FLEFLEA

Corpul Portăreilor Trib. Dumbrăveni

No. 419—1938

Publicație de licitație

Subsemnatul șef Portărel prin această publică că în baza deciziei No. G. 936—1931 a judecătorei mixte Blaj în favorul clamantului Banca Economică S. A. Valea Lungă repr. prin avocatul Dr. Ștefan Bathory din Blaj pentru încasarea creanței de 2142 Lei — bani și acc. se fixează termen de licitație pe ziua 6 Februarie 1939 orele 3 p. m. la fața locului în Lodroman la dom. urm. unde se vor vinde prin licitațiune publică judiciară 1 șură, 2 vaci, 1 car în valoare de 17000 Lei.

În caz de nevoie și sub prețul de estimare. Dumbrăveni, la 13 Ianuarie 1939.

1449) 1—1

Șef Portărel FLEFLEA

Corpul Portăreilor Trib. Dumbrăveni

No. 374—1939.

Publicație de licitație

Subsemnatul șef Portărel prin această publică că în baza deciziei No. G. 6465—1930 a judecătorei mixte Blaj în favorul clamantului Banca Economică S. P. A. Hususău repr. prin avocatul Dr. Ștefan Bathory din Blaj pentru încasarea creanței de 2142 Lei — bani și acc. se fixează termen de licitație pe ziua 4 Februarie 1939 orele 2 p. m. la fața locului în Glogoveț la dom. urm. unde se vor vinde prin licitațiune publică judiciară 20 oi, 1 șură, 1 coșeriu pentru porumb și 100 feldere porumb în valoare de 25000 Lei.

În caz de nevoie și sub prețul de estimare. Dumbrăveni, la 12 Ianuarie 1939.

(1450) 1—1

Șef Portărel FLEFLEA

Publicație

Subsemnatii aducem la cunoștință publică că începând cu data de 12 Oct. 1938 societatea în nume colectiv Oltean & Avram, fabrică de articole funerale, fost dizolvată și înregistrată cu această dată în lichidare.

Prin prezenta rugăm pe toți acei care ar avea vre-o pretenziune sau reclamație față de noi s'o anunțe în termen de 8 zile la sediul firmei str. Avram Iancu 2.

Casă de bani de vânzare. Informațiuni la Emil Oltean Blaj, str. Avram Iancu 2.

1142 3—3

Cu stimă

OLTEAN & AVRAM